

Teza: zakaz patronatu

Obwiniony, który dopuścił się deliktu dyscyplinarnego z udziałem aplikantów nie powinien wykonywać patronatu

WO-49/16

ORZECZENIE

z dnia 12 października 2016 r.

Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

Przewodniczący: SWSD Dariusz Drozdowski

Sędziowie: SWSD Magdalena Śnieguła

SWSD Dorota Szubielska /sprawozdawca/

Protokolant: Kamila Kamińska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego: radcy prawnego Lecha Ciarkowskiego

po rozpoznaniu na rozprawie 12 października 2016 r. sprawy radcy prawnego D. D.

obwinionego o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust.1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z 2007 roku

na skutek odwołania obwinionego oraz pokrzywdzonej S. J. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Rzeszowie z dnia 25 stycznia 2016 r. w sprawie o sygn. akt: OSD 27/15, Wyższy Sąd Dyscyplinarny:

orzeka:

1. zmienia zaskarżone orzeczenie, co do kary, w ten sposób, że obok orzeczonej kary nagany dodatkowo orzeka zakaz wykonywania patronatu na okres 3 lat;
2. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie;
3. zasądza od obwinionego D. D. koszty postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w zryczałtowanej kwocie 1.000 zł. (słownie: jeden tysiąc zł.) na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych.

Uzasadnienie

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Rzeszowie orzeczeniem z dnia 25 stycznia 2016 r. (sygn. akt OSD 27/15) uznał radcę prawnego D. D. winnym wykroczenia dyscyplinarnego objętego wnioskiem Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 17.12.2015 r. obwinionego o to, że pobrał od klientki, za świadczoną usługę pomocy prawnej wynagrodzenie w kwocie 1500 zł wystawiając fakturę w kwocie 700 zł, a za pozostałą należność w kwocie 800 zł wystawiając jedynie pokwitowanie, nie odprowadzając w terminie podatku VAT, czym dopuścił się przewinienia z art. 64 ust. 1 pkt. 2 z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. 2015 r. poz. 507) w związku z art. 6 ust. 1 i Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z 2007 r. i wymierzył obwinianemu radcy prawnemu D. D. za czyn wyżej opisany karę upomnienia na podstawie art. 65 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

Ponadto uznał radcę prawnego D. D. winnym wykroczenia dyscyplinarnego objętego wnioskiem Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 17.12.2015 r. obwinionego o to, że nie dołożył przy prowadzeniu sprawy należytej staranności przez:

a)

oddelegowanie na rozprawę sądową w dniu 21.11.2012 r. aplikantki bez upoważnienia do występowania w sprawie,

b)

oddelegowanie na rozprawę w dniu 5.09.2013 r. aplikanta radcowskiego, który oświadczył, że nie zna opinii biegłego i musi zapoznać się z aktami,

c)

wniósł bezpodstawne merytorycznie i formalnie zażalenie z 18.12.2013 r. do Sądu Okręgowego w R. na zarządzenie Sądu Rejonowego w R. z 28.11.2013 r. o odrzucenie apelacji wniesionej po terminie i nieprawidłowo w zażaleniu umieścił wnioszek o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji,

d)

wniósł 12.11.2013 r. apelację od niekorzystnego dla klientki wyroku, po upływie terminu do jej wniesienia co spowodowało zwrot apelacji zarządzeniem Sądu Rejonowego w R. z 28.11.2013 r.

e)

błędnie poinformował klientkę o terminie wniesienia apelacji i w rozmowie z klientką uchylał się od jej sporządzenia oraz nie informował klientki o wcześniejszym wniesieniu przez siebie apelacji, co spowodowało iż klientka czuła się zmuszona sama zareagować i wnieść apelację,

czym dopuścił się przewinienia z art. 64 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. 2015 r. poz. 507) w związku z art. 6 ust. 1 i art. 28 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z 2007 r. i wymierzył obwinionemu radcy prawnemu D. D. za czyn wyżej opisany karę nagany na podstawie art. 65 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

W konsekwencji wymierzył obwinionemu radcy prawnemu D. D. za czyny wyżej opisane łączną karę nagany zgodnie z art. 65¹ ust. 1 i ust. 2 pkt. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

Odwołanie od orzeczenia wniósł obwiniony oraz pokrzywdzona.

Obwiniony zaskarżył orzeczenie w całości zarzucając szereg naruszeń prawa materialnego, w tym art. 64 ust. 1 pkt. 2 Urp, art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i art. 65 ust. 1 pkt. 1 Urp przez niewłaściwe zastosowanie i błędną interpretację oraz przepisów prawa procesowego tj. art. 70 (6) Urp, art. 626 ust. 1 KPK, art. 4 i 5 KPK i art. 17 ust. 1 pkt. 3 KPK, przez niewłaściwe zastosowanie i błędną interpretację - przez wszczęcie postępowania i nie umorzenie tego postępowania, naruszenie art. 3 ust. 2, art. 6 ust. 1 Urp przez niewyjaśnienie dlaczego wymienione w wyroku czyny stanowią przewinienie dyscyplinarne, art. 164 KPK do 174 KPK, oraz art. 410 KPK i art. 424 KPK przez niewłaściwe zastosowanie i błędną interpretację poprzez niewyjaśnienie dlaczego nie uwzględniono wyjaśnień obwinionego, a uwzględniono wyjaśnienia pokrzywdzonej. Twierdzenia zawarte w odwołaniu, nie tylko nie zostały poparte żadnymi dowodami, ale obwiniony nie odniósł się do kwestii ustalonych przez OSD jako bezsporne oraz poparte licznymi dowodami i świadczących o tym, że obwiniony nie dołożył przy prowadzeniu zleconej sprawy należytej staranności i nie dokonał jej rzetelnego rozliczenia z klientem.

Obwiniony przytoczył też dwa orzeczenia Sądu Najwyższego w sprawach dyscyplinarnych, ale nie wyjaśnił jaki jest związek tych orzeczeń ze sprawą obwinionego.

Pokrzywdzona zaskarżyła orzeczenie OSD w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść obwinionego. Uznała, że kara nagany jest nieadekwatna do stopnia szkodliwości i zawinienia popełnionych przez obwinionego przewinień dyscyplinarnych, ich ilości, ciężaru gatunkowego, lekceważącym i aroganckim podejściu obwinionego do pokrzywdzonej. Zdaniem pokrzywdzonej postawa obwinionego powoduje utratę zaufania i szacunku do zawodu radcy prawnego. Pokrzywdzona podkreśliła, że osoba która w taki sposób prowadziła jej sprawę i doprowadziła do pozbawienia jej skutecznego prawa do obrony w sprawie wykroczeniowej, a także pozbawiła szansy na niewinienie jej od niesłusznego

zarzutu spowodowania kolizji drogowej, naraziła na szereg nieuzasadnionych nieprzyjemności i stresu związanego z koniecznością podejmowania samodzielnych czynności procesowych, do których był zobowiązanych obwiniony - nie powinna uczyć i dawać przykładu swoją postawą aplikantom. Pokrzywdzona domagała się zmiany zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej kary dyscyplinarnej poprzez orzeczenie wobec obwinionego kary dyscyplinarnej pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego.

WSD zważył, co następuje:

W rozpatrywanej sprawie OSD jako niesporne uznał, a ocenę tę podziela WSD, następujące okoliczności:

Bezsporne w sprawie jest, że obwiniony radca prawny D. D. zawarł w dniu 14.04.2012 r. umowę zlecenia i przyjął pełnomocnictwo do reprezentowania pokrzywdzonej S. J. w sprawie o popełnienie przez S. J. wykroczenia w ruchu drogowym, toczącej się przed Sądem Rejonowym sygn. akt (...).

Zgodnie z ww. umową pokrzywdzona S. J. dokonała zapłaty wynagrodzenia w dwóch ratach tj., w dniu 14.04.2012 r. zapłaciła kwotę 700,01 zł, na którą otrzymała fakturę VAT nr (...) i w dniu 12.06.2012 r. kwotę 800 zł, na którą otrzymała pisemne potwierdzenie wpłaty.

Bezsporne jest również, że paragon fiskalny wystawiony został przez obwinionego w dniu 26.11.2014 r., już po wszczęciu postępowania dyscyplinarnego i ujęty w deklaracji podatku VAT za miesiąc listopad 2014 r. Bezsporny w sprawie jest fakt delegowania przez obwinionego do udziału w rozprawie przed Sądem I Instancji aplikantów radcowskich M. S. i K. S. w sprawie sygn. akt (...) oraz udzielenie pełnomocnictwa substytucyjnego mec. K. K. do występowania przed Sądem Okręgowym w R. rozpatrującym złożone przez obwinionego zażalenie na postanowienie o odmowie przyjęcia apelacji w sprawie sygn. akt (...).

Nie jest kwestionowany przez żadną ze stron fakt złożenia dwóch odrębnych apelacji, przez obwinionego w dniu 12.11.2013 r. oraz pokrzywdzoną w dniu 19.11.2013 r., aczkolwiek wskazane przez pokrzywdzoną S. J. okoliczności sporządzenia i złożenia apelacji osobiście nie są potwierdzone zeznaniem obwinionego.

Faktem bezspornym, potwierdzonym dowodami z dokumentów jest uchybienie przez obwinionego radcę prawnego D. D. terminu do złożenia apelacji, po otrzymaniu w dniu 28.10.2013 r. wyroku sądu I Instancji wraz z uzasadnieniem, oraz złożenie zażalenia na postanowienie sądu o odmowie przyjęcia apelacji, co w świetle obowiązujących przepisów jest niedopuszczalne, zamiast wniosku o przywrócenie terminu wraz ze złożeniem apelacji, co znalazło wyraz w rozstrzygnięciu i uzasadnieniu Sądu Okręgowego w sprawie sygn. akt (...) z dnia 10.02.2014 r.

Bezsporny w sprawie i również potwierdzony dowodem z dokumentów jest fakt oddalenia wniosku o wznowienie postępowania postanowieniem Sądu Okręgowego w R. z dnia 04.06.2014 r. sygn. akt (...).

Złożone pisemnie wyjaśnienie obwinionego radcy prawnego D. D. z dnia 20.10.2014 r. nie są spójne z wyjaśnieniami złożonymi przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym w dniu 04.12.2014 r., w części dotyczącej okoliczności zawiadomienia pokrzywdzonej o doręczeniu wyroku Sądu wraz z uzasadnieniem oraz okoliczności spotkania z pokrzywdzoną S. J. w kancelarii w celu sporządzenia apelacji.

W świetle powyższych bezspornych okoliczności oraz przedstawionych w odwołaniu pokrzywdzonej zarzutów, należy uznać, że odwołanie pokrzywdzonej zasługuje na uwzględnienie w części w ten sposób, że obok orzeczonej kary nagany orzeczony został zakaz wykonywania patronatu na okres 3 lat. Pozbawienie obwinionego prawa wykonywania zawodu radcy prawnego byłoby karą zbyt dolegliwą i nieadekwatną do przewinienia. Zgodzić się natomiast należy z pokrzywdzoną, że obwiniony, który dopuścił się deliktu dyscyplinarnego z udziałem aplikantów nie powinien wykonywać patronatu. 3 lata to okres wystarczający na wywołanie właściwej reakcji, szczególnie w środowisku radców prawnych, jakie zachowanie i jaka postawa nie jest dopuszczalna w przypadku wykonywania funkcji patrona.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z art. 70⁶ ust 2 Urp.